

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że obniżając wiek przejścia w stan spoczynku sędziów Sądu Najwyższego i stosując go do sędziów powołanych do Sądu Najwyższego przed dniem 3 kwietnia 2018 r., a także przyznając Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej dyskrecjonalne prawo do przedłużenia czynnej służby sędziów Sądu Najwyższego, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom wynikającym z art. 19 ust. 1 akapit drugi Traktatu o Unii Europejskiej w związku z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
- obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Po pierwsze, Komisja utrzymuje, że przepisy ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, obniżające wiek przejścia w stan spoczynku urzędujących sędziów, powołanych do Sądu Najwyższego przed dniem wejścia w życie tej ustawy (dniem 3 kwietnia 2018 r.), naruszają zasadę nieusuwalności sędziów.

Po drugie, Komisja utrzymuje, że przepisy ustawy o Sądzie Najwyższym, przyznające Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej dyskrecjonalne prawo do przedłużenia czynnej służby sędziów Sądu Najwyższego, naruszają zasadę niezawisłości sędziowskiej.

Skarga wniesiona w dniu 2 października 2018 r. – Węgry / Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej**(Sprawa C-620/18)**

(2018/C 427/40)

*Język postępowania: węgierski***Strony**

Strona skarżąca: Węgry (przedstawiciele: M.Z. Fehér, M.M. Tátrai i G. Tornyai, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie nieważności dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/957 z dnia 28 czerwca 2018 r. zmieniającej dyrektywę 96/71/WE dotyczącą delegowania pracowników w ramach świadczenia usług⁽¹⁾; ewentualnie:
- stwierdzenie nieważności przepisów art. 1 pkt 2 lit. a) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/957 wprowadzających lit. c) i akapit trzeci do art. 3 ust. 1 dyrektywy 96/71/WE w nowym brzmieniu,
- stwierdzenie nieważności przepisów art. 1 pkt 2 lit. b) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/957 wprowadzających ust. 1a do art. 3 dyrektywy 96/71/WE,
- stwierdzenie nieważności art. 1 pkt 2 lit. c) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/957,
- stwierdzenie nieważności art. 3 ust. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/957; oraz
- obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Rząd węgierski opiera skargę na pięciu zarzutach:

1. W pierwszej kolejności rząd węgierski podnosi w skardze, że zaskarżona dyrektywa nie została przyjęta na właściwej podstawie prawnej, ponieważ ze względu na jej cel i treść dyrektywa ta — niezgodnie z zakresem upoważnienia ustawowego zawartego w odniesieniu do swobody świadczenia usług w art. 53 ust. 1 TFUE i art. 62 TFUE, podanych w dyrektywie jako podstawa prawna — ma wyłącznie, a przynajmniej w głównej mierze na celu ochronę pracowników, w związku z czym prawodawca Unii powinien ją wydać na podstawie art. 153 TFUE, a przynajmniej w oparciu głównie o tę podstawę prawną (pierwszy zarzut skargi).
2. W drugiej kolejności, zdaniem rządu węgierskiego zaskarżona dyrektywa jest niezgodna z art. 153 TFUE ust. 5, który wyłącza uprawnienie prawodawcze Unii w odniesieniu do uregulowań dotyczących wynagrodzeń w dziedzinie stosunków pracy, w związku z czym prawodawca Unii, stanowiąc, że wynagrodzenie pracowników powinno odpowiadać przepisom obowiązującym w państwie członkowskim delegowania, przyjął unormowanie, które odnosi się zasadniczo do wynagrodzenia w ramach stosunku pracy. Prawodawca Unii wybrał wskazane w zaskarżonej dyrektywie podstawy prawne, ponieważ dostrzegł, że – w braku kompetencji Unii – była to jedyna możliwość uregulowania sprawy wynagrodzeń, która stanowi jeden z zasadniczych elementów omawianej dyrektywy, i w ten sposób dopuścił się nadużycia władzy (drugi zarzut skargi).
3. W trzeciej kolejności, rząd węgierski uważa, że zaskarżona dyrektywa jest niezgodna z art. 56 TFUE, gwarantującym swobodę świadczenia usług, gdyż obowiązki i ograniczenia nałożone przez tę dyrektywę na przedsiębiorstwa mające siedzibę w państwie członkowskim, delegujące pracowników do innego państwa członkowskiego w ramach świadczenia usług, są dyskryminujące, zbędne i nieproporcjonalne w stosunku do zamierzonego przez nie celu. Ponadto przepisy zaskarżonej dyrektywy w zakresie transportu naruszają art. 58 ust. 1 TFUE (trzeci zarzut skargi).
4. W czwartej kolejności, rząd węgierski uważa, że zaskarżona dyrektywa jest niezgodna z art. 56 TFUE, gwarantującym swobodę świadczenia usług, gdyż wyłącza ona ze swego zakresu stosowania realizowanie tej swobody w odniesieniu do korzystania z prawa do strajku czy podejmowania innych działań objętych systemami stosunków pracy w państwach członkowskich, jak również z prawa do negocjowania, zawierania i egzekwowania umów zbiorowych i podejmowania działań zbiorowych (czwarty zarzut skargi).
5. W piątej kolejności, zaskarżona dyrektywa jest niezgodna z rozporządzeniem (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych⁽¹⁾, a także z zasadami pewności prawa i jasności norm prawnych, gdyż zmienia stosowanie rozporządzenia nr 593/2008 bez zmiany treści jego przepisów, powodując w ten sposób istotny brak pewności prawnej co do prawidłowego stosowania tego rozporządzenia. Narusza także zasady jasności norm prawnych, a – co za tym idzie – pewności prawa, z racji braku określenia zawartego w zaskarżonej dyrektywie pojęcia wynagrodzenia oraz braku pewności co do wykładni tego pojęcia (zarzut piąty skargi).

⁽¹⁾ Dz.U. 2018, L 173, s. 16.

⁽²⁾ Dz.U. 2008, L 177, s. 6.

Skarga wniesiona w dniu 5 października 2018 r. – Komisja Europejska / Republika Słowenii

(Sprawa C-628/18)

(2018/C 427/41)

Język postępowania: słoweński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Scharf, G. von Rintelen, B. Rous Demiri)

Strona pozwana: Republika Słowenii